

Vänsterpress om Ukraina-kriget i juli 2022

Bevakningen av kriget i Ukraina har fått allt mindre bevakning i svenska tidningar. Detta gäller i synnerhet vänsterpressen, vilken denna artikelsamling är ett uttryck för. De flesta har inte skrivit något om kriget under hela juli: Nedan ingår en artikel från *Offensiv* och 3 från *Internationalen*. Övrig vänsterpress har inte publicerat någonting

Marxistarkivet har dock publicerat ganska många texter under samma tid, se lästipsen nedan.

Innehåll

Internationalen	1
<i>Fascistisk ideolog bakom storryska fantasier: Aleksandr Dugin</i>	1
<i>Svensk fackföreningsrörelse hjälper de ukrainska arbetarna</i>	2
<i>Går kriget i Ukraina mot sitt slut – eller mot låsta positioner?</i>	3
Offensiv	5
<i>Mot imperialism och militarism – kamp för socialism</i>	5

Lästips

[Ryssland, Kina, USA, Indien och det nya kalla kriget](#)

[Internationell press om Ukraina-kriget i slutet av juni 2022](#) (om bl a ekonomiska problem i krigets kölvatten)

[Boris Kagarlitskij: Evigt krig: från Putin till Peter och tillbaka](#) (förf. är rysk socialist)

Ukraina:

[Karmína: Den ukrainska arbetarklassens tragedi](#) (Ukrainas utveckling efter självständigheten 1991)

[Sotsialnyi Ruch \(ukrainska Sociala rörelsen\) om sig självt](#)

[Laurent Geslin: Ukraina utnyttjar kriget till nyliberala reformer](#)

[Rohini Hensman: Socialistisk internationalism och kriget i Ukraina](#)

Historiker om Ryssland och Ukraina:

[Zbigniew Marcin Kowalewski: Erövringen av Ukraina och den ryska imperialismens historia](#)

[Intervju med Timothy Snyder: ”Syftet med detta krig är att krossa Ukraina som nation”](#)

[Nicolas Werth om Putins Ryssland och Ukraina](#)

Debatt:

[Jan Czajkowski: Socialistisk Politik och Ukraina – debatt](#)

Internationalen

Fascistisk ideolog bakom storryska fantasier: Aleksandr Dugin

Håkan Blomqvist

Internationalen 7/7 2022

”SD:s väg mot valet”, är rubriken på *Expos* sommarnummer som inte bara granskar det parti som hotar att hamna i regeringsställning efter 11 september. Numret skärskådar också den ryske högerextrema ideologen Aleksandr Dugins världsbild, som under 2000-talet fått växande inflytande inom den ryska eliten – men också inspirerat högerextremister på andra håll. I nyfascistiska rörelser och den så kallade Alternativhögern i väst började Dugins teorier dyka upp och fick i Sverige ett utrymme genom Nya Tider och tankesmedjan Motpol samt bokförlaget Arktos som översatte dem till engelska. Dugin gästade även förlagets sammankomst ”Identitär idé” i Stockholm 2012.

Nu är det emellertid som ideologisk blåslampa bakom Putins angreppskrig på Ukraina den ryske sociologen och statsvetaren gjort sig mest känd. Efter att ha uppmanat till folkmord i Ukraina under annekteringen av Krim 2014 – ”Jag tror inte att våra fiender är ukrainare. De är i själva verket en bastardras som har trängt upp ur hål i marken. Mot bastarder är folkmord på sin plats” – avskedades han från Moskvans universitet. Men hans idéer om ryskt öde och kallelse att skapa ett Euroasien även med våld mot väst, liberalismen, antikrist och ”ondskan”, som på 1990-talet sågs som extrema har nu blivit vardagsmat i många ledande kretsar. ”Det ryska folket”, skriver Dugin i en av sina böcker, ”är hängivet sitt historiska uppdrag. Det är anledningen till att Rysslands öde är att bli ledaren för det nya globala eurasiska alternativet till Västs vision av världens framtid”. Till det ledarskapet hör att återupprätta imperiet, krossa USA och globalismen (gärna gestaltad av den judiske finansmannen Georg Soros) och återknyta bandet mellan folket och jorden. I en rysk variant av nazismens ”blut und boden”, blod och jord. ”Jorden är helig för den djupa identiteten och den mest grundläggande delen av själen”, citeras Dugin i *Expo*. För den ryska kallelsen är alla medel tillåtna.

Expo understryker att Dugin inte har någon position i den ryska regimen eller som rådgivare till Putin utan snarare hur hans idéer normaliserats i politiska och militära kretsar. Och kanske även folkliga. Egentligen är ju dessa idéer bara en modernare variant av den storryska chauvinismens ideologier under tsardömet:s sena 1800- och tidiga 1900-tal, såsom de propagerades av den för-fascistiska Ryska Folkunionen och dess stormtrupper Svarta Hundraden. Inte för inte avskyr därför Dugin – liksom Putin – Lenins bolsjeviker och Oktoberrevolutionen som gjorde slut på tsardömet. *Expo* ägnar en del av reportaget åt det.

Under läsningen ringer en medryckande musikslinga från 2006 i mina öron. ”Ukraina i Krim, Belarus i Moldova, eto moja strana!” – Ukraina och Krim, Belarus och Moldavien, det är mitt land! Det var den ryske popstjärnan Oleg Gazmanovs svar på Springsteens Born in the USA, som dånade ut över tiotusentals ungdomar på stora sportarenor när Putins ungdomsrörelse Nasji mobiliserade. Publiken sjöng med i den stornationalistiska text som hämningslöst blandade och gav under titeln ”Sdelan v SSSR” – Gjord i Sovjetunionen. Här var Rurik, Romanov, Lenin och Stalin, KGB, FSB och dissidenter, kärnvapenraketer rimmat med ”de vackraste kvinnorna på planeten”, allt i en skön förening följt av refrängen ”Eto moja strana!” – det är mitt land. En slags sovjetnostalgisk men också storrysk nationalism där ”Pribaltika tozje” – Baltikum också – var ”mitt land”.

Då, var det mest som lite arenarockigt retro med en salig blandning av sovjetsymbolik och nyryska fanor. Vid sångtävlingar mellan borden på det barnhem i Sydryssland som min familj

under de åren var engagerad för, sjöng personalen sovjet hymnens ord ”Sovjetskij narod” – det sovjetiska folket – medan barnen överröstade och segrade med ”Russkij narod”.

Nu är det hela blodigt allvar. Och unga från Nasji eller barnhem nr 7 skickas som kanonmat för att realisera Dugins och elitens mardrömsfantasier.

Lästips, mer om Aleksandr Dudin:

”Alexandr Dugin och fascism på vänsterkanten” i samlingen [Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#)

Svensk fackföreningsrörelse hjälper de ukrainska arbetarna

Per Leander

Internationalen 14/7 2022

Sedan den ryska invasionen av Ukraina inleddes för fem månader sedan har den svenska fackföreningsrörelsen bedrivit insamlingar för humanitärt stöd och ända sedan Ukraina blev självständigt genom Sovjetunionens upplösning 1991 har svenska LO tillsammans med Världsfacket ITUC stöttat och samarbetat med fria fackföreningar i landet. Inom ramen för Union to Union har svensk fackföreningsrörelse länge arbetat med långsiktiga och demokrati-främjande insatser i Ukraina.

LO och TCO genomför tillsammans med Världsfacket ITUC och dess östeuropeiska enhet PERC ett projekt för att främja fackligt samarbete i hela regionen. Projektets mål är organisering, medlemsrekrytering liksom utbildning av förtroendevalda och medlemmar.

LO-förbundet Seko genomför sedan 2018 ett projekt tillsammans med International Transport Workers Federation, ITF, för att ge anställda inom järnvägssektorn en ökad levnadsnivå.

2020–2021 arbetade Kommunal med ett projekt om jämställdhet och lika lön samt mäns våld mot kvinnor i både Ryssland och Ukraina.

Handelsanställdas Förbund stödjer, genom sitt globala fack UNI Global Union, ett regionalt organiseringscenter i Polen, COZZ, som arbetar med facklig organisering i Ukraina och andra länder i Central- och Östeuropa.

Sedan Ryssland inledde sitt angreppskrig mot Ukraina den 24 februari har det fackliga solidaritetsarbetet snabbt förändrats. Direkt efter invasionen beslutade LO:s styrelse att skänka 250 000 kronor för humanitärt stöd till Ukraina genom Olof Palmes Internationella Centrum. Pengarna går till de som evakuerar civila undan kriget, bland annat för mediciner och mat. Därtill har de olika LO-förbunden bidrag på olika sätt och fortsätter att skänka pengar.

Transportarbetareförbundet har gett stött till hamnarbetarna i Maritime and Transport Workers of Ukraine och deras familjer. Förbundet har också satt av en krona per medlem till Röda Korsets och Läkare utan gränsers arbete i Ukraina. Vidare satte förbundet ryskägda, rysk-kontrollerade och ryskflaggade fartyg i blockad.

Livsmedelsarbetareförbundet har skänkt 25 000 kronor till UNHCR:s verksamhet för ukrainska flyktingar.

Kommunal har beslutat om ekonomiskt stöd till tre organisationer; UNHCR för omedelbart humanitärt bistånd, Palmecentrets solidaritetsfond för humanitärt bistånd till närstående organisationers verksamheter i Ukraina och stöd till ITUC:s insatser för de fackliga organisationer som fortsätter att verka inne i Ukraina och till framtida återuppbyggnad av fackföreningar. Kommunal har dessutom via det ukrainska fackliga nätverket Trade Union

Lifeline gett stöd i form av hygienartiklar till kvinnor, som bindor, tamponger, trosskydd, våtservetter samt till blöjor och barnmat.

Handelsanställdas förbund har bidragit med en krona per medlem till UNHCR:s Ukraina-fond och Palmecentrets insamling. Det stöd som Handels länge gett till det regionala fackliga organiseringscentret COZZ fortsätter. COZZ arbetar nu aktivt med mottagandet av ukrainska flyktingar i Polen. De får, förutom humanitär hjälp, information om arbetsmöjligheter, rättigheter och anställningsregler i Polen.

Seko har bidragit med 50 000 till Palmecentrets Ukrainainsamling. Efter krigsutbrottet tog förbundet dessutom kontakt med det ukrainska järnvägs-arbetsförbundet om vilket stöd de nu behövde. Svaret som kom var sängar och mediciner. Sängar beställdes i Polen och togs med tåg in i Ukraina.

Seko sjöfolk har också bidragit till en fond för ukrainska sjömän. Fonden har bland annat ordnat bussar från hamnstaden Odessa för sjömansfamiljer som velat lämna Ukraina.

Elektrikerna har tillsammans med Byggnads en gemensam och nystartad insamling för Ukraina. De insamlade medlen går till humanitärt stöd som kläder, filter och mat samt hjälp för att hitta boende under och efter krigets härjningar. Båda förbunden stödjer också det ukrainska byggfacket PROFBUD genom sina respektive solidaritetsfonder. De svenska bygg- och träfacken för också en diskussion om hur man kan stödja en framtida återuppbyggnad av det ukrainska byggfacket.

Målarna har en inrättad solidaritetsfond och har uppmanat medlemmar och andra att ge bidrag som sedan kommer gå till olika stöd till våra fackliga kamrater i Ukraina.

GS, Facket för Skogs-, Trä- och Grafisk bransch, har skickat en krona per medlem till det globala facket GWI:s stöd till Ukraina. GS har också flera lokala klubbar som samlat in och bidragit med pengar. En enskild klubb samlade in 140 000 kronor.

Pappersindustriarbetareförbundet har skänkt två kronor per medlem till Palmecentrets Ukrainainsamling.

IF Metall har skänkt en kvarts miljon kronor till Palmecentrets insamling för Ukraina och 25 000 euro till det globala facket IndustriAll Global Unions insamling till den ukrainska fackföreningsrörelsen.

IF Metalls klubbar och avdelningar är också mycket aktiva i solidaritetsarbetet för Ukraina och har tillsammans samlat in ytterligare en halv miljon kronor till Palmecentrets Ukraina-insamling.

Går kriget i Ukraina mot sitt slut – eller mot låsta positioner?

Per Leander **Per Leander**

Internationalen 18/7 2022

Fem månader in den ryska invasionen av Ukraina finns tecken på att positionerna nu börjar låsas. Samtidigt hävdar båda sidor nya framgångar och utlovar snara segrar.

Den ukrainske presidenten Volodymyr Zelenskij menar att hans trupper med hjälp av nya avancerade långdistansvapen från USA förbereder en motoffensiv mot ryssarna och att man redan innan september kommer att ta tillbaka den sydliga regionen Cherson, som ryssarna erövrade tidigt i kriget och som utgör landvägen till Krim-halvön. Zelenskij har vidare gjort klart att han inte tänker stanna vid Cherson utan att Ukraina har som mål att ta tillbaka allt territorium som ockuperas av Ryssland, inklusive Krim.

Att ryssarna skulle vara på väg att bli tillbakapressade av en ukrainsk motoffensiv förnekas dock från Kreml. Tvärtom meddelade den ryske utrikesministern Sergej Lavrov häromveckan att målet för den militära operationen kan komma att utvidgas.

Det vill säga att Ryssland inte kommer nöja sig med att bryta loss de två ”folkrepublikerna” Donetsk och Lugansk i östra Ukraina, där ryskspråkiga separatister utropade sig självständiga redan 2014, utan att man kan tänka sig att ta ett större territorium från Ukraina. Även från ryskt håll framhålls september som en avgörande månad, då man kan tänka sig att hålla folkomröstningar i de ockuperade delarna av Ukraina för att dessa regioner senare ska kunna uppgå i den ryska federationen.

Trots de optimistiska tongångarna från såväl den ryska som den ukrainska ledningen, tampas båda sidor med interna motgångar. I Ryssland växer missnöjet bland soldaterna, med deserteringar och vapenvägran som följd.

Ett stort problem för Putinregimen är också kören av protesterande soldatmödrar som undrar var deras söner har tagit vägen eller varför de kommer hem i licksäckar. Istället för allmän mobilisering, vilket skulle kunna spä på det folkliga missnöjet, försöker Putinregimen därför rekryterat legosoldater och vänder sig till fångar i fängelse med löfte om benådning om de tar värvning i armén.

I Ukraina kämpar Zelenskij mot påstådda interna fiender. Efter att ha förbjudit i princip alla kvarvarande oppositionspartier vid krigsutbrottet (flera partier, inklusive kommunisterna, förbjöds redan efter den nationalistiska Majdanrevolutionen 2014), har presidenten börjat slå ner på sin egen statsapparat och genomför stora utrensningar. Förra veckan avskedades chefen för den ukrainska säkerhetspolisen SBU Ivan Bakanov och chefsåklagaren Irina Venediktova, båda anklagade för att vara ”ryska agenter”. Därtill har över 600 statstjänstemän gripits som ”landsförrädare”. Huruvida det finns någon som helst sanning i dessa anklagelser, eller om det handlar om Zelenskijns allt mer desperata jakt på syndabockar, återstår att se.

Medan omvärlden till viss mån kan pusta ut efter förra helgens överenskommelse i Turkiet mellan Ryssland och Ukraina om att börja skeppa ut ukrainskt spannmål för försäljning på världsmarknaden, vilket har minskat risken för en global svältkatastrof, fortsätter världsläget att försämrats med den skenande inflationen och rekordhöga energipriserna. Sanktionerna mot Ryssland, som var tänkta att strypa den ryska ekonomin, har snarare slagit tillbaka mot USA och EU, medan den ryska rubeln har stärkts tack vare den växande efterfrågan på olja och gas på annat håll som i Kina och Indien. Frågan är hur länge västmakterna kan fortsätta föra ett ekonomiskt krig som framför allt slår mot dem själva. I USA är president Joe Bidens opinionsstöd rekordlåg. Redan har Italiens regering fallit till följd av sanktionskriget.

Ungern och Rumänien, som också står inför ekonomisk kollaps, framförde i helgen ett gemensamt krav på att man måste börja fredsförhandla med Ryssland istället för att försöka vinna kriget. ”Bara en uppgörelse mellan USA och Ryssland kan få ett slut på det här kriget, eftersom Ryssland kräver säkerhetsgarantier från Washington”, sa Ungerns premiärminister Viktor Orban.

I ett uppmärksamt uttalande nyligen från den tidigare Nato-befälhavaren i Europa, James Stavridis, sa denne att han tror att båda sidorna är utmattade och att kriget kommer att ta slut före vintern, men att det blir en låst konflikt med ett delat Ukraina, på samma sätt som Korea delades på 1950-talet. ”Jag ser att det här är på väg mot ett slut som påminner om Koreakriget, det vill säga ett vapenstillestånd med en demilitariserad zon mellan de två sidorna. Fiendskapen kommer att fortsätta, men det blir en frusen konflikt”, säger James Stavridis.

I ett annat mindre uppmärksammat internationellt uttalande uppmanar Vitrysslands president Aleksander Lukasjenko, som formellt är allierad med Vladimir Putin men inte deltar i

krigföringen, de båda sidorna att börja fredsförhandla och finna en kompromiss, innan Ukrainakonflikten eskalerar i ett tredje världskrig mellan Nato och Ryssland. ”Fortsätter kriget så slutar det med en kärnvapen-apokalyps”, säger Lukasjenko: ”Låt oss sluta med detta och finna ett sätt att leva tillsammans.”

Offensiv

Mot imperialism och militarism – kamp för socialism

Per Olsson

Offensiv 13/7 2022

Pentagon, där USA:s försvarsdepartement har sitt säte. USA står för nästan 40 procent av världens samlade militärutgifter, och blott en bråkdel av det skulle kunna utrota den globala hungern och extrema fattigdomen (Foto: Wiyre Media / Flickr CC).

Ukrainakriget, som nu har pågått i mer än fyra månader, har på ett bestående sätt förändrat världen. Militarism och nationalism är nu i förarsätet, samtidigt som motsättningarna mellan de imperialistiska makterna har tagits till en ny farlig nivå.

Den 29 juni skrev *Financial Times* Martin Wolf i en mörk betraktelse om den framtid som kapitalismens nya era rymmer att:

”Vi är på väg in i en ny era av världsoordning, präglad av inhemska misstag och globala friktioner. På hemmaplan har särskilt USA misslyckats med att forma en politik som dämpar följderna av de ekonomiska förändringar (USA:s minskade tyngd i världsekonomin) som ägt rum och som ger trygghet även till de invånare som drabbats hårdast av dessa förändringar. Nationalismen och främlingsfientligheten har istället riktat ilskan mot ’orättvis’ konkurrens

från rivalerna på världsarenan, särskilt Kina. Samtidigt har Kina självt blivit mer repressivt och inåtvänt. I och med kriget i Ukraina har dessa motsättningar fördjupats.”

Ett nytt kallt krig klyver idag världen, och risken för direkta militära sammandrabbningar mellan de stora imperialistiska makterna är idag större än den någonsin var under det gamla kalla krig som inleddes i slutet av 1940-talet och som avslutades först när stalinismen rasade samman i Sovjetunionen 1989-91.

De många mörka moln som svävar över mänskligheten och planetens framtid ger många skäl till oro. Världen har blivit en farligare plats och aldrig tidigare har mänskligheten konfronterats så många samverkande kriser som nu.

Men militarismen och krigshoten kommer också föda nya folkliga revolter och fredsrörelser. Det är värt att påminna om att den globala protestdagen mot USA:s Irakkrig, den 15 februari 2003, med protester i minst 600 städer världen runt, sannolikt är den största protesten någonsin i historien.

Men att inte ens detta stoppade kriget och invasionen visar att kampen för fred också måste inkludera globala strejker, arbetarbojkotter och blockader.

När behovet av internationell samordning och planering blir allt mer akut, inte minst som en följd av den globala klimat- och miljökrisen, går de kapitalistiska regeringarnas politik i motsatt riktning – tilltagande nationalism för att skydda det egna landets kapitalism och som oundviklig följd av detta också ökad militarism.

Redan innan Ukrainakriget ökade världens militärutgifter snabbt, och innan invasionen hade Ryssland på nytt ökat sina militärutgifter jämsides med att regimen trappade upp såväl repressionen som den storryska chauvinismen.

”Militärutgifterna nådde rekordnivåer under pandemins andra år. Världens militärutgifter fortsatte att öka under 2021 och nådde en toppnotering på 2 100 miljarder dollar (en summa som är nästan fyra gånger större än Sveriges ekonomi). Det var sjunde året i rad som utgifterna ökade”, konstaterar Stockholms internationella fredsinstitut (Sipri) i sin senaste årsrapport som utkom den 13 juni.

Enligt Sipri har den nya militära kapplöpningen även fött en ny djupt oroande trend: ”Det totala antalet stridsspetsar i världens militära lager verkar nu öka, vilket är ett oroande tecken på att den nedåtgående trenden som har karaktäriserat kärnvapenarsenalerna sedan slutet av det (gamla) kalla kriget har hejats”.

Efter Ukrainakriget har takten och omfattningen av den militära kapprustningen kraftigt ökat. I land efter land har regeringarna skyndat sig att höja anslagen till militären, och Nato har exempelvis beslutat att öka antalet soldater i sina särskilda insatsstyrkor från dagens 40 000 soldater till 300 000.

Vidare ska Nato stationera ut multinationella brigader, som beskrivs som slagkraftiga enheter med minst 4 000-5 000 militärer vardera i Natos östligaste länder från Estland till Svarta Havet.

”Detta är den största förändringen av vårt kollektiva försvar sedan slutet av (det gamla) kalla kriget”, enligt Natochefen Jens Stoltenberg.

Samtidigt skärps Taiwankrisen, en kris som vid sidan av Ukrainakriget utgör den största risken att utvecklas till en direkt militär konfrontation mellan de imperialistiska stormakterna. I både Beijing och Washington skisserar makthavarna på möjliga krigsscenarier i Taiwan (som bland annat är världens största producent av halvledare) och andra områden i den indo-pacifiska regionen som består av 38 länder, vilka utgör 44 procent av jordens yta och 65

procent av dess befolkning. Den står också för 62 procent av världens BNP och 46 procent av all handel med varor.

”I maj genomförde en grupp experter, däribland tidigare amerikanska tjänstemän och kongressledamöter, ett timslångt krigsspel för att simulera en potentiell strid mellan USA och Kina om Taiwan om fem år. Denna övning, som föregåtts av många andra liknande i Pentagon och vid forskningsinstitut, slutade inte med vinnande och förlorande sidor, utan med den alarmerande lärdomen att nästa stormaktskonflikt kan eskalera mycket snabbt”, rapporterade *Newsweek* den 2 juni.

Kinas militära utgifter har ökat 26 år i rad och är nu världens näst största, men den makt som spenderar överlägset mest på sin militär är USA, som står för nästan två femtedelar av världens samlade militärutgifter. USA:s försvarsdepartement är också världens största arbetsgivare vad gäller antalet anställda: militär och vad som sägs vara civil personal – gränslinjerna är luddiga. Världens näst största arbetsgivare är de kinesiska väpnade styrkorna (PLA). Det ger ett mått på militärens tyngd i samhället och de enorma resurser som krigen slukar.

På nytt domineras kapitalismen av det militärindustriella komplexet, ett gammalt begrepp som beskriver den symbios som råder mellan storbolag, främst vapenindustrin, den privatkapitalistiska militärapparaten, vetenskapen och den politiska makteliten.

Amerikanska Lockheed Martin, världens största vapenproducent, räknas numera också som ett av ”världens mest inflytelserika bolag”, enligt affärstidskriften *Fortune*. USA:s krigsindustri står ensamt för nästan 40 procent av världens vapenexport. Världens fem största vapenproducenter (bolag) är alla amerikanska.

Men det militärindustriella komplexet existerar inte bara i USA, utan i takt med att militärutgifterna ökar får vapenindustrin och militären en allt större tyngd i samhället. Den ryska invasionen av Ukraina har påskyndat denna process. Ukrainakriget har beskrivits som ”en guldrush” för världens vapenfabriker. Eller som en representant för den franska flygvapenindustrin uttryckte det: ”Invasionen av Ukraina har förändrat spelplanen (till vår fördel, min kommentar/PO). Den visar att krig fortfarande står på dagordningen och att försvarsindustrin verkligen behövs.”

Även den svenska vapenindustrin tillhör en av krigets stora profitörer. Till *Dagens Nyheter* i april säger Micael Johansson, chefen för Saab, Sveriges största vapentillverkare:

”Att länder spenderar mer pengar på försvarsutgifter inklusive material kommer att ge oss möjlighet att växa mer” och att ”Natomedlemskap [öppnar] upp för mer affärer”.

Dagens Industris kommentar den 7 mars, efter drygt två veckor av krig i Ukraina, kan illustrera dagens kapitalism: ”Saab-aktien har rättmätigt rusat den senaste tiden då efterfrågan lär stärkas ytterligare av kraftigt höjda försvarsanslag i Sverige och Europa. Samtidigt har bolaget nu ett gyllene läge att stärka lönsamheten genom att rensa i produktfloran och ta bättre betalt för sina fina produkter.”

”Fina produkter”, när det handlar om dödliga vapen och som bland annat beväpnar den saudileda koalitionen som har bedrivit ett terrorkrig mot Jemen, ett av världens fattigaste länder.

Bara en bråkdel av de summor som satsas på militären skulle räcka till att utrota hungern i världen. För ett par år sedan uppskattade Sipri att om 9-13 procent av världens militärutgifter istället skulle läggas på att ta bort extrem fattigdom och hunger i världen skulle det målet uppnås vid 2030.

Men idag ökar antalet hungrande, samtidigt som militärutgifterna rusar i höjden.

Militären och krigsindustrin är också en av de värsta miljöbovarna. ”USA:s militär står ensamt för mer utsläpp än många av världens länder. Pentagon är världens största institutionella konsument av olja och den enskilt största producenten av växthusgaser. USA:s fotavtryck, både i form av imperium och koldioxid, är gigantiskt. Och då har vi inte räknat med den oavbrutna förstörelsen av flera mänskliga och naturliga livsmiljöer”, skrev brittiska *The Guardian* förra året.

I spåren på Ukrainakriget syns en renässans för kolet och kärnkraften. Kriget har blivit ännu en ursäkt för att skjuta den gröna omställningen framåt.

Beräkningar gjorda 2019 av tankesmedjan International Institute for Policy Studies (IPS) visade att 11 procent av USA:s militärutgifter (Pentagons budget) skulle räcka till att producera tillräckligt med vind- och solenergi för att försörja var och ett av USA:s 127,59 miljoner hushåll.

”**Nu slukar och behärskar** militarismen Europa”, skrev Friedrich Engels, Karl Marx livs- och stridskamrat, i en kommentar i boken *Anti-Dühring* om följderna av det fransk-tyska kriget 1870-71 för mer än 150 år sedan, och tillade:

”Armén har blivit statens huvudändamål, den har blivit till självändamål. Men denna militarism bär också inom sig fröet till sin egen undergång. Konkurrensen mellan de enskilda staterna tvingar dem å ena sidan att år för år ge ut allt större summor på armén, flottan, artilleriet o.s.v., alltså att allt mer påskynda det ekonomiska sammanbrottet.” Det var lika sant då som nu.

Utfallet av det kapitalistiska systemets sammanbrott och kriser, som militarism och krig utgör en orsak till, bestäms dock ytterst av klasskampen. Systemet går inte under av sig självt, utan måste störtas, vilket kräver en medveten kamp och organisering för den socialistiska revolutionen.

Bara arbetarnas och de fattigas självständiga organisering och revolutionära kamp kan staka ut en väg som leder bort från de krig, kriser och katastrofer som kapitalism och imperialism orsakar.

Om framtiden ska bli möjlig måste en ny värld byggas – en socialistisk värld i fred och frihet.